

Socialministerens bemærkninger til henvendelse af 29. marts 1973 fra Den almindelige danske Lægeforening.

1. Lægeforeningen indleder med at fremføre nogle betænkeligheder i forbindelse med refusionsreglerne i bistandslovsforslaget. Når der ikke ydes refusion af kommunernes udgifter til rådgivning, frygter foreningen, at kommunerne i stedet for at yde vejledning, opsøgende arbejde m.v. vil føle sig motiveret til i første omgang at give økonomisk hjælp og derefter snarest muligt søge at udvirke tilkendelse af invalidepension. Endvidere nærer foreningen bekymring for, om amtskommunernes socialcentre kan komme til at virke efter hensigten, når der ikke er regler om refusion til amtskommunerne. Lægeforeningen foreslår, at der indføres regler, dels om refusion til den behandlingsfaktor, der er under opbygning inden for flere kommuner, dels om en refusion af tilsvarende størrelsesorden til amtskommunerne, herunder også til personaleudgifter.

For så vidt angår udgifterne til rådgivning henvises til svarene på socialudvalgets spørgsmål 124 og 132. I øvrigt kan med hensyn til finansieringsbestemmelserne henvises til, at retningslinierne i forslaget har været forhandlet mellem regeringens opgave- og byrdefordelingsudvalg og de kommunale organisationer.

2. Til lægeforeningens øvrige *generelle* betragtninger kan følgende bemærkes:

Et forslag om, at varig hjælp skal være en social pension på samme højde som invalidepensionen, passer ikke ind i lovforslagets kontanthjælpsafsnit, hvorefter den forbigående hjælp skal ligge på samme niveau som den nuværende „udvidede hjælp“ efter forsorgsloven, dvs. på et niveau, der er lavere end invalidepensionen. Hvis den varige hjælp skulle ligge på et højere niveau end den forbigående hjælp, der f.eks. ydes i en revalideringssituation, måtte man frygte, at chancerne for at bringe folk gennem forbigående vanskeligheder, så de senere kunne klare sig selv, ville blive betyde-

lig forringet. I øvrigt strider forslaget mod betragtningerne i socialreformkommissionens 2. betænkning.

Det har ved udarbejdelsen af lovforslaget været en forudsætning, at kommunernes sociale udvalg under deres sagsbehandling i vidt omfang skal støtte sig på ekspertbistand fra amtskommunernes socialcentre. Det har dog ikke været tanken, at hele sagsbehandlingen skulle overdrages til socialcentre, idet den enkelte ansøger så vidt muligt skal slippe for at henvende sig personligt til flere forskellige myndigheder.

Lægeforeningen beder om at få cirkulærer vedrørende bistandsloven til høring, forinden de udsendes. Hertil kan bemærkes, at lægeforeningen i lighed med andre organisationer og foreninger i fornødent omfang vil blive taget med på råd med hensyn til udformning af administrative forskrifter, der måtte berøre deres virksomhedsområde.

Lægeforeningens opfattelse af, at man i lovforslaget i højere grad går over til skøns- og trangsvurderinger, beror på en misforståelse, idet de seks gældende love, som bistandsloven træder i stedet for, alle bygger på et skønprincip.

3. Til lægeforeningens bemærkninger til de enkelte paragraffer bemærkes følgende:

ad § 2: Der henvises til svaret på socialudvalgets spørgsmål 13.

ad § 17: Bestemmelsen svarer til § 8 i loven om den sociale ankestyrelse.

ad § 19, stk. 2: Socialministeriet er indstillet på, at der skal forhandles med lægeforeningen, inden regler om indberetningspligt for læger sættes i kraft.

ad §§ 57, 59 og 62: Der henvises til besvarelsen af socialudvalgets spørgsmål 72.

ad § 38, stk. 3: Det forekommer ikke klart, hvad der sigtes til med forslaget om at ændre formuleringen, så der kan ydes forbigående hjælp, selv om ægtefællen befinder sig i et uddannelsesforløb, såfremt dette har